

ENKELE NIEUWE RESULTATEN EN EEN OVERZICHT VAN HET ONDERZOEK NAAR DE AARD VAN STEENORIËNTATIE IN KEILEEM

M. RAPPOL*

SAMENVATTING

Ten minste twee belangrijk verschillende ijsbewegingsrichtingen kunnen voor het nederlandse Saalien worden afgeleid. Ze gaan samen met aanzienlijke verschillen in de keileempetrografie. Gedurende een eerste fase van glaciatie stroomde het ijs in zuidwestelijke richting en deponeerde vooral Zuid-Baltisch materiaal, daarna werd Oost-Baltisch en Oost-Centraal-Baltisch materiaal afgezet tijdens een ijsbeweging in zuidoostelijke richting. Een dergelijke reconstructie vindt steun in de resultaten van steenoriëntatiemetingen in keileem.

INLEIDING

Het meten van de steenoriëntatie in keileem (grondmorene) is een belangrijk hulpmiddel bij de reconstructie van stroomrichtingen in reeds lang verdwenen landijs en gletsjers. De overeenkomst in de oriëntatie van langwerpige stenen in keileem en de bewegingsrichting van het ijs werd al in de vorige eeuw opgemerkt, maar pas door RICHTER (1932) en HOLMES (1941) door middel van systematisch onderzoek aangetoond. Sindsdien vormt dergelijk onderzoek een standaardmethode bij het onderzoek van glaciogene afzettingen, vooral in de gebieden welke bedekt zijn geweest door de Pleistocene ijskappen van Noord Europa en Amerika.

In Nederland is de methode echter weinig toegepast, hetgeen vooral een gevolg zal zijn van de negatieve resultaten welke door de eerste onderzoekers werden verkregen. Tot voor kort werd aangenomen dat het Saalien keileem in Nederland, onder meer als gevolg van ont-

kalking en kryoturbatie, geen voorkeursrichting in de steenoriëntatie bezit welke overeenkomt met de ijsbewegingsrichting. Recent onderzoek heeft echter aangetoond dat dit slechts gedeeltelijk het geval is en dat, wanneer men ongestoorde grondmorene bemonstert, er wel degelijk voorkeursrichtingen aanwezig zijn welke met de lokale of regionale stroomrichting van het landijs samenhangen (RAPPOL 1983). In dit artikel wil ik deze resultaten beknopt samenvatten en enkele nog niet gepubliceerde gegevens daaraan toevoegen.

Bij het tot stand komen van dit artikel ben ik dank verschuldigd aan: Kier van Gijssel voor hulp in het veld, Kick Hemker voor de programmering en het gebruik van het rekentuig, en Chris Gnabilié en Han van Maaren voor de reproductie van de figuren.

DE GEVOLGDE METHODE

In een ontsluiting werden een of meerdere plekken uitgezocht welke geschikt werden geacht voor het bepalen van de steenoriëntaties, dat wil zeggen, onder de gekryoturbeerde zone en meestal vlak boven de ondergrens van het keileem. Ook plaatsn met sterk gestoorde structuren als gevolg van glaciële deformatie werden in het algemeen gemedend.

De oriëntatie en helling van de lengte-assen van i.h.a. 40 langwerpige steentjes werden ingemeten met een normaal kompas op 5° nauwkeurig. De lengte van de steentjes varieerde tussen 2 en 10 cm en alleen steentjes waarvan de langste as $1.4 \times$ langer is dan de grootste breedte werden geselecteerd. In de diagrammen zijn de meetresultaten ingetekend op de onderste bolhelftprojectie met Schmidt-netverdeling, terwijl ten behoeve van de zichtbaarheid ook een roosdiagram wordt gegeven met een klasse-interval van 10° .

Oriëntatie en sterkte van de resulterende driedimensionale vectoren zijn bepaald met behulp van een eigenwaarde methode, enigszins gewijzigd naar MARK (1973).

* Geological Survey of Canada,
Terrain Sciences Division,
601 Booth Street, Ottawa, Ontario,
Canada K1A 08

Ten tijde van de metingen (1979-1984) was de afwijking van de magnetische pool ten opzichte van het echte noorden rond 4° W (merk op dat in RAPPOL 1983: 155, wat dit betreft een onjuiste opgave wordt gedaan). In de diagrammen en kaart is deze correctie niet verwerkt; ze komt neer op een rotatie van ongeveer 4° tegen de loop van de wijzers van de klok in.

BESPREKING VAN VROEGERE ONDERZOEKINGEN

DE WAARD (1945) heeft de methode als eerste in Nederland beproefd, en geeft het resultaat van twee monsters van ieder 50 langwerpige steentjes uit een keileemput op de Aardjesberg bij Hilversum. Zijn diagrammen laten een duidelijke voorkeursoriëntatie zien in de richting NW-ZO. De Waard leidt hieruit een lokale ijsbewegingsrichting naar NW af, welke moet zijn beïnvloed door het aanwezige stuwwalreliëf. Vervolgens heeft DE WAARD (1949) veel metingen verricht in de keileemvoorkomens van de Noordoostpolder. Hoewel hier lokaal wel voorkeursrichtingen werden gemeten, verschilden deze in oriëntatie van plaats tot plaats. De meeste metingen gaven echter een meertoppig of richtingsloos resultaat. Een eenduidige relatie met de ijsbewegingsrichting ter plaatse kon dus niet worden aangetoond. Volgens DE WAARD (1949: 135) kan dit het gevolg zijn van stuwning na afzetting of van het oppersen van grondmorenemateriaal in spleten aan de basis van een stagnerende ijsmassa, zoals dat wel door GRIPP (1929) is beschreven.

LIGTERINK (1954) maakt melding van een duidelijke voorkeursrichting van de lengteassen van langwerpige stenen in een veld bij Emmen. Zijn bepaling is echter niet kwantitatief en komt in richting ook niet overeen met latere bepalingen in deze omgeving (RAPPOL 1983). Het is daardoor moeilijk de betekenis van Ligterink's waarneming te duiden.

Hierna hebben BOEKSCHOTEN & VEENSTRA (1967) zich met het verschijnsel bezig gehouden. Ook zij vonden geen voorkeursrichtingen welke aan een lokale ijsbeweging gekoppeld konden worden. Naast stuwning, worden ontkalking en krypturbatie na afzetting genoemd als storende factoren. Uit de beschrijvingen blijkt dat zeker een deel van de metingen werd verricht in de gekrypturbeerde zone, welke in het algemeen de bovenste 1,5 m van het keileemprofiel omvat. Het mag niet

verwonderlijk heten dat in deze sterk gestoorde zone de eventueel eerder aanwezige voorkeursrichting is verdwenen.

Wat betreft ontkalking als maakselverstorend proces, kan het volgende worden opgemerkt. Het 'normale' keileem, waar niet ontkalkt, bevat meestal minder dan 7% CaCO_3 -equivalent carbonaten in de fractie kleiner dan 2 mm. De fijn-grind fractie bevat tot 30% sterk kalkhoudende gesteentefragmenten, maar maakt op zich slechts enkele procenten van de totale keileemmassa uit. Het oplosbare bestanddeel zal in het algemeen zeker minder dan 10% van het totale keileemmateriaal omvatten. Deze zal gelijkmatig over de keileem verdeeld zijn en, tenzij het om grote kalksteenblokken gaat, mag verwacht worden dat het keileemmaaksel niet noemenswaard verstoord zal worden als gevolg van de afvoer van de oplosbare bestanddelen en de daarop volgende inzakking. Bovendien zal in een dergelijk geval de inzakking aan de basis van de keileem zeer gering zijn, en alleen bovenin het profiel mogelijk van belang zijn als gevolg van het cumulatieve effect. Daarbij dient ook vermeld te worden dat geregeld wordt waargenomen dat de keileemstructuur na ontkalking toch niet is ingezakt. Vooral waar het keileem onder het grondwaterniveau heeft gelegen worden de plaatsen, waar zich voorheen sterk kalkhoudende gesteentefragmenten bevonden, vaak terug gevonden als holten, met onderin een drapering van zeer fijn niet-oplosbaar residu.

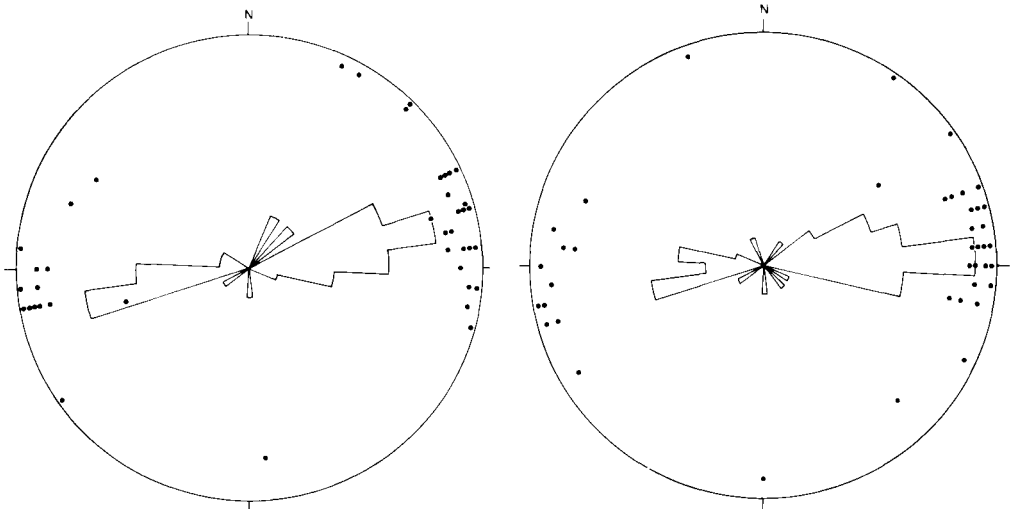
Al met al lijkt er weinig reden om een verre gaande desorganisatie van het keileemmaaksel als gevolg van ontkalking te verwachten, te meer daar resultaten van onderzoekers in noord Duitsland (o.a. RICHTER 1950, EHLERS 1978, SCHRÖDER 1978) hier ook niet op wijzen, en bovendien omdat de resultaten verkregen door de schrijver in Nederland wel degelijk een relatie aangeven tussen steenoriëntatie in ontkalkte keileem en de ijsbewegingsrichting welke mede op grond van gegevens van andere aard kan worden verondersteld (RAPPOL 1982, 1983).

De negatieve resultaten verkregen in de keileemplekken van de Noordoostpolder (DE WAARD 1949, BOEKSCHOTEN & VEENSTRA 1967) blijven toch merkwaardig. Stuwning en/of schuifdeformatie vanuit verschillende opeenvolgende richtingen zijn hier mogelijk toch de oorzaak van. Glaciodynamische structuren in het keileem worden wel beschreven door de Waard.

Fig. 1: Vertikaal staande stenen in de gekryoturbeerde zone van het keileem in de groeve Winterkampen bij Markelo. Dit verschijnsel wordt meestal toegeschreven aan vorstwerking.

Fig. 2: Steenoriëntatiediagrammen voor het keileem in de groeve Markelo-Winterkampen. Het linker diagram geeft het resultaat van een serie metingen op een diepte van 1,5 m o.m., rechts op 3,5 m diepte.

Markelo

De groeve Winterkampen bij Markelo (Overijssel) wordt aangemerkt als de type-localiteit van het Markelo keileem-type (ZANDSTRA 1983a, pers. meded.). Een zwerfsteentelling van de heren Schuddebeurs en Jager werd opgenomen in ZANDSTRA (1983b). De resultaten geven hier een overwegend Zuid-Baltisch zwerfsteen-gezelschap aan (Hesemann Formule: 2260). Er zijn eigenlijk twee groeves, direct naast elkaar gelegen, waarvan de oostelijke grotendeels is overstort en ingevuld. Er werden hier nog wel keileemdiktes van meer dan 5 m waargenomen. In de westelijke groeve is het keileem iets dunner (2-5 m), en geheel ontkalkt. Het keileem wordt gekenmerkt door een gering percentage vuursteen en kwarts in het fijne grind. Ook wat betreft korrelgrootte-verdeling en zware-mineralen-samenstelling ligt het keileem tussen de vuursteen-rijke en vuursteen-arme keileemtypen van Nederland in (RAPPOL & STOLTENBERG 1985).

Het keileem is sterk geband van uiterlijk, met variaties in kleur en textuur tussen de verschillende lagen. Aan de basis kan veel gesorteerd materiaal van de ondergrond zijn opgenomen, waar zich een zone met afwisselende lagen zand en keileem bevindt, dan wel een lokaal morene tot 1.5 m dik. Aan de bovenzijde is het keileem over een dikte van ruim 1 m gekryoturbeerd. In deze zone werden veel vertikaal staande stenen waargenomen (fig. 1), een verschijnsel dat ook wel elders werd opgemerkt.

Op twee plaatsen werd de steenoriëntatie bepaald (fig. 2). Beide diagrammen geven overwegend grofweg oost-west gerichte steenoriëntaties aan, met een lichte voorkeur voor een helling in oostelijke richting.

BOEKSCHOTEN & VEENSTRA (1967) hebben zes steenoriëntatiemonsters gemeten in groeves bij De Hocht, ca. 1 km ten noordoosten van Winterkampen. Hun monsters gaven allen een meertoppig resultaat, maar vaak toch met de belangrijkste richting gelijk aan die, zoals gegeven in fig. 2. Verstoring als gevolg van kryoturbatie is waarschijnlijk de oorzaak voor de onduidelijke resultaten verkregen door genoemde auteurs.

Op grond van de regionale morfologie kan een lokale ijsbeweging in westelijke richting worden verondersteld. De groeve ligt juist ten westen van de poort tussen de stuwwallen Herikerberg en Apenberg, welke op grond van stuwingsmetingen door MAARLEVELD (1953) door een kleine, zich naar west strekkende lob lijken te zijn gestuwd. Waarschijnlijk is dezelfde ijsbeweging verantwoordelijk voor de oost-west gerichte steenoriëntatie in het keileem.

Hoogersmilde

Bij de zandzuigerij van de firma Roelfsema in Hoogersmilde (Drente) is een zwerfsteentelling verricht door ZANDSTRA (1972), met als resultaat een Hesemann Formule van 3340, een sterk gemengd gezelschap dus. In de zomer van 1983 werd een profiel aan de zuidzijde van de in

gebruik zijnde zuigplas bemonsterd. Het profiel bestond uit 30-40 cm dekzand, gelegen op ± 3 m keileem waarvan de bovenste 1,5 m zandinsluitels bevatte als gevolg van kryoturbatie; onder het keileem, op een diepte van 3,3 m onder het maaiveld. Juist onder de toenmalige waterspiegel werd fijn zand aangeboord, vermoedelijk behorende tot de vroeg-Saalien Eindhoven Formatie (TER WEE 1979: profiel E-E').

In het keileem bevat de fractie 3-5 mm tussen de 11,5 en 22,5% vuursteen (6 monsters), hetgeen met het resultaat van de zwerfsteentelling duidt op het Heerenveen keileem-type in de classificatie van ZANDSTRA (1983a).

De steenoriëntatiemeting werd verricht op een diepte van ongeveer 2,3 m onder het maaiveld, dus onder de gekryoturbeerde zone. Het diagram zoals gegeven in fig. 3, laat zien dat de meeste langwerpige stenen in een noordoostelijke richting hellen, waaruit een ijsbeweging in zuidwestelijke richting valt af te leiden.

Fig. 3 toont ook het resultaat van een meting verricht aan keileem ontsloten in een zuigput bij Opende, noordoost van Drachten (zie RAPPOL 1983). Er werden hier slechts 25 steentjes ingemeten, hetgeen de sterk onregelmatige vorm van het roosdiagram gedeeltelijk verklaart. De berekende eigenwaarden en gemiddelde richting zijn echter statistisch significant, terwijl de gevonden richting gecontroleerd kon worden aan deformatiestructuren onder het keileem. Ook hier duidt het richtingsonderzoek op een ijsbeweging in zuidwestelijke richting.

Fig. 3: Steenoriëntatiediagrammen voor het keileem in de groeve bij Hoogersmilde (links) en keileem bij Opende (rechts).

